

"Όπου σταθῆς κ' ὅπου βρεθῆς, Κ υ ρ ἄ μ ο υ, μὲ καλογοεῖς,
Γιὰ σένα ἐγὼ ὅπου βρεθῶ λέγω καλὸ κάθε λογῆς.
Μὰ τί τὰ θέλεις! καὶ τοὺς δύο, νὰ σοῦ τὸ πῶ κοντολογῆς
Δὲν μᾶς πιστεύουν πουθενὰ κ' ἀδίκως μὴν πολυλογῆς!

'Αλλ' ἀφ' οὔ διὰ λόγους προφανεῖς δὲν ἤμπο-
ροῦμεν νὰ πονοῦμεν εἰς κανένα ἐξ αὐτῶν τὸ βρα-
βεῖον, ἐρχόμεθα τώρα εἰς ἄλλην κατηγορίαν, εἰς
τὰς μεταφράσεις δηλαδὴ τῶν ὁποίων δὲν εἶνε ἴσως
τόσον ἐμφανῆς ἢ σύλληψις τῆς βαθυτέρας ἐννοίας,
ἀλλ' εἶνε τεχνικωτέρα καὶ εὐπροσωποτέρα ἢ μορφή
καὶ πιστοτέρα ἢ ἡμετρος φράσις. 'Αλλ' ἔχι ὅμως
πρὶν ῥίψωμεν ἐν βλέμμα τελευταῖον εἰς τὴν πρὸς
τ' ἀριστερά μας στοιβάδα τῶν ἀποβλήτων, τὰ ὅποια
δυστυχῶς ἀποτελοῦν ἀρκετὰ ἰσχυρὰν πλειοψη-
φίαν... Τὰ περισσώτερα ἐξ αὐτῶν εἶνε στιχουργη-
μένα εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν λογικωτάτων. Ἐν τού-
τοις εἰς τὰ καθαρῆς αὐτὰ νάματα εἰμποροῦμεν
ν' ἀλιεῦσωμεν βαρυτίμους μαργαρίτας :

'Εν ᾧ ἐγὼ ἀπανταχοῦ σὲ λούω μὲ ἐπαίνους

'Αλλὰ φεῦ πιστὸς τοῖς ἄλλοις
οὔτε σὺ 'σαι οὔτ' ἐγώ.

'Η ἡμετέρα δὲ δυστυχία
Ἐἴν' ἀμφοτέρων ἢ ἀπιστία

Νὰ ἀπιστοῦν ἐνὶ καὶ τ' ἄλλω.

'Αλλ' ἴδε ὅποια δυστυχία ἢ ἡμετέρα.
Δὲν μᾶς πιστεύουν οὔτε τὸν ἕνα οὔτε τὴν ἑτέρα.

Καὶ τώρα δεξιᾶ. Τὰ δοκίμα στιχουργήματα τῆς
μειοψηφίας εἶνε σχεδὸν ἰσόπαλα. Ἐπὶ πολὺ ἐσταθ-
μίσαμεν τὰ λεπτὰ των ἐλαττώματα καὶ τὰ λε-
πτὰ των προτερήματα, εἰως οὗ διακρίνομεν τὸ σχε-
τικῶς καλλίτερον. Περισσότερ' ἀπὸ δέκα π. χ. ἔ-
χουν τοὺς δύο πρώτους στίχους κοινούς ὡς ἐξῆς :

"Όπου σταθῆς κ' ὅπου βρεθῆς σὺ λὲς κακὸ γιὰ μένα
"Όπου σταθῶ κ' ὅπου βρεθῶ λέω καλὸ γιὰ σένα.

πολλὰ δὲ ἀκόμη καὶ τὸν τέταρτον :

Γιατὶ ὁ κόσμος οὔτε σὲ πιστεῖει οὔτ' ἐμένα.

Μετὰ τοῦτο φαντάζεται πλέον κανεὶς μὲ τί μι-
κροσκόπιον ἐδέησε νὰ τὰ ἐξετάσουν οἱ κριταί. Ἐν
τούτοις νομίζουσι ὅτι δὲν ἠστόχησαν προτιμήσαντες
ἐξ ὄλων αὐτῶν τῶν εὐφήμου μνείας ἀξίῳ (Λάκη,
'Αριστομένους, Θ. Μεταξᾶ, Ἀύλοῦ,
'Αμαρυλλίδου, Ὁλγας, Δομινίκου
κτλ. κτλ.) δύο μόνον, τὸ τοῦ Ἄγαπίου ἀρκετὰ
καλόν :

"Όπου σταθῆς κ' ὅπου βρεθῆς σὺ λὲς κακὸ γιὰ μένα,
ὅπου σταθῶ κ' ὅπου βρεθῶ λέω καλὸ γιὰ σένα.
Μὰ τῆρα τί δυστύχημα καὶ τί κακὸ μεγάλο
Μήτε τὸν ἕνα πιστεῖσαν μὰ μήτε καὶ τὸν ἄλλο

καὶ τὸ τοῦ ἐκ Κεφαλληνίας Ι. Λ :

Σὺ λὲς εἰς ὅλους κακὰ γιὰ μένα
Κ' ἐγὼ εἰς ὅλους καλὰ γιὰ σένα.
Μὰ καὶ στοὺς δύο μας, τί δυστυχία!
Δὲν δίδει ὁ κόσμος πίστι καμμία!

εἰς τὸ ὅποιον καὶ θὰ ἀπενέμομεν τὸ βραβεῖον ὡς ἀνώ-
τερον προφανῶς, μὴ ἔχον τίποτε τὸ περιττόν, ὅσον
πρέπει πιστὸν καὶ ὅσον πρέπει ἐλεύθερον, ἐλέγγχον
δὲ ἀρκετὴν δεξιότητα εἰς τὴν ἐπίνοιαν τοῦ τρίτου
στίχου μάλιστα, ὁ ὅποιος ὑπῆρξεν ὁ σκόπελος τῶν
περισσώτερων, ἂν δὲν ὑπῆρχε καὶ τὸ τοῦ Ἄθηναίου.
Φωνογράφου ὅχι μὲν τόσον δουλικῶς πιστὸν,
ἀλλ' ὑπερτεροῦν κατὰ τὴν χάριν καὶ τὴν δημωδῶς
ἐπιγροσματικὴν διατύπωσιν τοῦ νοήματος, καὶ τὴν
στιχουργικὴν ἐντέλειαν πάντα τὰ ἀποσταλέντα :

'Εσὺ λὲς κακὸ γιὰ μένα
Κ' ἐγὼ λέω καλὸ γιὰ σένα.
Πᾶν τὰ λόγια μας χαμένα,
Δὲν πιστεύουνε κανένα.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο κρίνεται καὶ ὑφ' ἡμῶν καὶ
ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Ἑστίας βεβαίως ἄξιον
βραβεύσεως.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Εν τῷ βουλευτηρίῳ εἰς βουλευτῆς παρατηρεῖ
ὅτι ὁ πῖλος τὸν ὅποιον ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δὲν
εἶνε ἰδικός του.

— Αὐτὸς ποῦ κατὰ λάθος μοῦ πῆρε τὸ καπέλο θὰ
ἦτονε κανένας βλάξ.

— Βεβαίως γιὰ νὰ μὴ τὸ καταλάβῃ θὰ εἶχε τὸ
ἴδιο κεφάλι μὲ τὸ δικό σας.

'Ο κ. Π. ἐπισκέπτεται τὸν κ. Τ. γνωστὸν ἐπὶ
φιλαργυρία.

'Ο κύριος Τ. — Καπνίζετε κύριε Π ;

• 'Ο κύριος Π. — Μάλιστα εὐχαρίστως, λέγει
ἀπορῶν ἐπὶ τῇ προσδοκωμένῃ προσφορᾷ τοῦ σιγάρου.

'Ο κύριος Τ. κτυπῶν τὰς χεῖρας : — Γιάννη,
φέρε τὰ σπύρτα εἰς τὸν κύριον Π !

'Ο μικρὸς Μίκιος παραπονεῖται εἰς τὸν πατέρα
του ὅτι δὲν ἤμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον διότι
ἕνα μεγάλο καρφὶ τοῦ ὑπόδημάτος του τοῦ προξενεῖ
ἰσχυροὺς πόνους.

Πατήρ. — Ποῦ εἶνε ; γιὰ νὰ ἰδῶ.

Μίκιος. — Ἐξάγων τὸ ἐν ὑπόδημα — Νά !

Πατήρ. — Μὰ ἐγὼ δὲ βλέπω τίποτε.

Μίκιος. — Τότε θὰ εἶνε 'στὸ ἄλλο τὸ πόδι.

'Εκ τοῦ προλόγου ποιήματος :

«Τὸ ποίημα, ὁμολογοῦμεν, ἐγένετο ὑπὲρ τὸ δέον
μακρόν, ἀλλὰ δὲν εἴχομεν καρὸν νὰ τὸ συντάξωμεν...»

— Τί φωνάζεις εἰνε ἐπάνω 'στὸ σπύτι, Γιάννη ;

— Μὰ δὲν μπορῶ κ' ἐγὼ νὰ καταλάβω ! ἢ τὰ
σκυλιὰ οὐρλιάζουνε ἢ τραχυδεῖ ἢ κυρία !...